

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/126/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318200170
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318200170.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcov: 1/ Ing. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX K., 2/ Ing. J. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. A. XXX, XXX XX V. Z. A., právne zastúpených: Advokátska kancelária JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Z. XXX/XX, XXX XX I., proti žalovanému: Slovenská republika - Úrad geodézie, kartografie a katastra, so sídlom Chlumeckého 2, 820 12 Bratislava, o náhradu škody 9.496,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/4/2018-92 zo dňa 11. decembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanému zaplata sumy každý po 9.496,18 eur spolu s ročným úrokom z omeškania od 01.03.2017 vo výške 5 % do zaplata titulum náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovaný má voči žalobcom v rade 1/, 2/ nárok na ich náhradu.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1 - 3, § 9 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 489 Občianskeho zákonníka, § 59 ods. 1 - 5, § 70 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a § 28 zákona č. 575/2001 Z. z.

3. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade nebolo sporné a z vykonaného dokazovania bolo zároveň preukázané, že k neprávnomu úradnému postupu Okresného úradu Čadca, katastrálny odbor došlo. U žalobcov, ktorí kúpnymi zmluvami zo dňa 29.12.2005, 14.12.2001 a 07.12.2002 nadobudli spoluvlastnícke podiely v nehnuteľnosti parcela EKN č. 26410 - lesné pozemky, došlo bez relevantného dôvodu k zníženiu výšky ich podielov, resp. k zániku zápisu ich vlastníctva vo vzťahu k niektorým podielom. Žalovaný uviedol, že to bolo z dôvodu, že na nový list vlastníctva č. XXXXX (predtým č. XXXX) boli „presunuté“ pôvodné vlastnícke vzťahy a na list vlastníctva bol znova zaevidovaný vlastník O. P. s titulom D1357/93, po ktorom nadobudli tieto podiely jeho dedičia v dedičskom konaní sp. zn. 10D/188/2013-111, Dnot 216/2013. Žalovaný uviedol, že nezistil, prečo táto zmena bola vykonaná, ani pod akou položkou výkazu zmien. Nakoľko došlo k tejto zmene v zápise vlastníckych práv žalobcov na liste vlastníctva bez relevantného právneho dôvodu, súd prvej inštancie konštatoval, že k nesprávnomu úradnému postupu správneho orgánu došlo.

Ďalej dôvodil, že ďalším predpokladom na vznik nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom súdu je vznik škody. Poukázal na ust. § 442 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda, aj ušlý zisk je majetkovou ujmu, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody. Žalovaný namietal, že nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak poškodený nemôže úspešne dosiahnuť uspokojenie pohľadávky voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný mu ho vydať.

Súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 165/2012 zo dňa 13.02.2013, podľa ktorého „...z dlhodobej a relatívne ustálenej judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená) nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., a to existencia samotnej škody (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cz 110/84 zo 16.4.1985, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 199/2005 z 31.5.2006). Skutočnou škodou v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodovou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Skutočnou škodou je aj ujma spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi, ktorej náhradu požaduje od štátu ako subjektu zodpovedného za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Táto škoda však nevzniká už v okamihu splatnosti pohľadávky, resp. omeškania dlžníka, ale až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie proti dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 105/2004 zo 7.10.2004).“

Okrem toho v tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 3967/2013, podľa ktorého judikatúra Najvyššieho súdu stojí pevne na záveroch, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátu môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný mu plniť. Tento záver vyvodila judikatúra Najvyššieho súdu vo vzťahu k nároku poškodeného voči dlžníkovi vyplývajúcejmu zo zmluvného záväzku (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu zo 04.11.2004, sp. zn. 25Cdo 1404/2004, rozsudok Najvyššieho súdu z 18.12.2003, sp. zn. 25Cdo 803/2003 uverejnený pod číslom 6/2007 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, či rozsudok Najvyššieho súdu z 25.08.2010, sp. zn. 25Cdo 2601/2010 uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 48/2011), či z bezdôvodného obohatenia (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu z 18.08.2005, sp. zn. 25Cdo 1158/2004, či rozsudok toho istého súdu z 23.02.2011, sp. zn. 25Cdo 2091/2008).

Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že z uvedených rozhodnutí súdov vyplýva záver, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom správneho orgánu môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný mu plniť. Pokiaľ u poškodeného existuje pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým poškodený nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia, tak škoda u neho ešte nevznikla. Iba v prípade, že pohľadávku poškodeného nemožno ako priamy nárok uspokojiť, vzniká oprávnenému majetková ujma (škoda) spočívajúca v strate majetku, ktorej náhradu si môže uplatniť voči štátu. Podľa súdu prvej inštancie, pokiaľ došlo na liste vlastníctva k zníženiu výšky podielov žalobcov, resp. k zániku niektorých ich podielov a táto zmena bola vykonaná v prospech P. O., po ktorom následne tieto podiely zdedili jeho dedičia, došlo u dedičov po P. O. k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcov a žalobcovia sa môžu voči nim domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobcovia sa však voči dedičom P. O. svojho

nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nedomáhali (či už návrhom na uzavretie mimosúdnej dohody, resp. určovacou žalobou na súd). Argumentácia žalobcov spočívala v tom, že nevidia dôvod na absolvovanie niekoľkoročnej súdnej tortúry s neistým výsledkom len pre pochybenie katastrálneho orgánu, nie je vzhľadom na vyššie uvedenú ustálenú súdnu prax relevantná. Nakoľko si žalobcovia svoju pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia neuplatnili voči osobám, ktoré sa na ich úkor bezdôvodne obohatili (dedičom po P. O.), hoci ich pohľadávku možno týmto spôsobom ako priamy nárok uspokojiť, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcom doposiaľ škoda nevznikla a žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody voči štátu predčasne. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súdu neboli ani ďalšie dôkazy navrhnuté stranami vykonané, keďže ich vykonanie by si vyžadovalo odročenie pojednávania a navrhnuté dôkazy nemali preukázať vznik samotnej škody, preto by ich vykonanie bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania.

Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia v konaní nepreukázali vznik škody. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná, a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v spore úspech v plnom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, ktoré vydá súdny úradník.

4. V zákonnej lehote podali žalobcovia odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie a domáhali sa zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie. Žalobcovia namietali rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. g) a h) CSP. Poukázali na to, že je neprípustné a nespravodlivé, aby poškodené osoby, v danom prípade žalobcovia, naprávali na vlastné náklady pochybenie orgánu verejnej správy, ktoré je nespochybniteľné a takýto prístup a právny názor prvej inštancie je v rozpore s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Každú vec treba posudzovať individuálne a nie formalistickým odkazom na iné rozhodnutia, ktoré boli vyhlásené na podklade úplne iných skutkových okolností. Osoby, ktoré nadobudli vlastníctvo k sporným vlastníckym podielom dedičstvom po P. O. a ktoré bolo potvrdené rozhodnutím príslušného orgánu, a to V. O., J. O. a X. O. (podľa rozsudku súdu prvej inštancie), sú dobromyseľní dedičia a zjavne nemajú v úmysle dobrovoľne, resp. mimosúdne vyriešiť otázku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, o čom svedčí aj rozhodnutie Okresného úradu Čadca, katastrálneho odboru zo dňa 14.12.2018 č. spisu X-110/2018, z ktorého vyplýva, že O. X. nesúhlasí s opravou zápisu v katastrálnom operáte a ďalší dvaja spoluvlastníci V. O. a J. O. sa k návrhu žalobcov na opravu zápisu v operáte katastra nevyjadrili. Pokiaľ by sa žalobcovia domáhali bezdôvodného obohatenia v relutárnej podobe, tak je nesporné, že takýto nárok žalobcov je premlčaný a možno dôvodne očakávať vznesenie takejto námietky zo strany osôb, ktorých okresný súd označil za osoby, ktoré sa bezdôvodne obohatili na úkor žalobcov. Neobstojí ani odporúčanie súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa žalobcovia mali domáhať svojich práv určovacou žalobou. Zo súdnej praxe je nesporné, že v prípade určovacích žalôb, ktorými sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, musia žalobcovia žalovať každého, kto je zapísaný ako vlastník na liste vlastníctva, čo v okolnostiach prípadu znamená žalovať celkom 36 známych vlastníkov a ďalších 34 neznámych vlastníkov, ktorých vlastnícke podiely sú v správe Slovenského pozemkového fondu. Žalobcovia sú osoby neznalé práva a v prípade, ak by rešpektovali odporúčanie súdu, museli by požiadať o právnu pomoc advokáta za odplatu zaplatiť súdny poplatok, čím im vzniknú nemalé trovy konania. Samotná úspešnosť určovacej žaloby je viac ako pochybná vzhľadom k tomu, že posledná judikatúra všeobecných súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky poskytuje dokonca ústavnoprávnu ochranu nadobúdateľovi v dobrej viere, ktorý nadobudol vlastnícke právo od osoby zapísanej na liste vlastníctva napriek tomu, že táto osoba nadobudla vlastnícke právo, ktoré bolo zapísané v operáte katastra bez právneho titulu.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, podľa ktorého súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o rozhodnutie správneho orgánu, na ktoré poukázali žalobcovia, uvedené rozhodnutie len potvrdilo to, čo žalovaný tvrdil pred prvostupňovým súdom aj vo svojom vyjadrení k žalobe, že správny orgán na úseku katastra nehnuteľností nebol oprávnený vykonať opravu chyby v katastri nehnuteľností, nakoľko v tomto prípade sa nejednalo o rozpor listiny s údajmi v katastri nehnuteľností, ale šlo o rozpor verejných a rovnocenných listín. V danom štádiu konania nemožno uznať nárok žalobcov na náhradu škody, keďže k dnešnému dňu nie sú evidovaní ako vlastníci predmetného podielu na nehnuteľnosti, pričom sami namietali, že „boli pozbavení vlastníctva“. V

súvislosti s námietkou odvolateľov, že ak by sa domáhali bezdôvodného obohatenia v relutárnej podobe, je nesporné, že takýto nárok by bol premlčaný, uviedol žalovaný, že nárok na náhradu škody voči štátu z titulu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je možné uplatniť iba vtedy, ak tento nárok nie je možné uspokojiť inak. Okrem toho poukázal na to, že pokiaľ ide o namietanú otázku premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, že v českej aj slovenskej súdnej praxi existuje stanovisko, podľa ktorého výkon práva v rozpore s dobrými mravmi nepožíva právnu ochranu a na námietku premlčania vznesenú v rozpore s dobrými mravmi by súd nemal prihliadať, zotrvávajú na stanovisku, že ak si žalobcovia neuplatnili právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemôžu sa domáhať práva na náhradu škody voči štátu.

6. V replike sa žalobcovia vyjadrili tak, že odmietajú úvahy žalovaného o rozpor s dobrými mravmi v prípade vznesenia námietok premlčania dedičmi po P. O., keďže je nesporné, že tieto osoby nadobudli vlastnícke právo len na podklade kompetentných orgánov, ktoré im potvrdili nadobudnutie vlastníckeho práva titulom dedičstva, keď údaje o vlastníckom práve vychádzali z údajov zapísaných v operáte katastra, pre ktoré platí zásada materiálnej publicity. Podľa žalobcov je nesporné, že sa nemôžu domáhať vydania bezdôvodného obohatenia od nežijúcej osoby, keď katastrálny orgán úplne nezmyselne a bez právneho titulu pozapísal podiely, ktorých legitímnymi vlastníkmi boli žalobcovia. Opätovne zdôraznili, že podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky, súdov Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v materiálnom právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným (skutočným) vlastníkom.

7. V duplike žalovaný opätovne poukázal na dôvody, ktoré boli uvedené v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu. Navyše uviedol, že žalobcovia vyčíslili výšku náhrady škody v zmysle predložených znaleckých posudkov č. 56/2017 a č. 58/2017, podľa ktorých bola stanovená hodnota vlastníckeho podielu pre oboch žalobcov z parcely EKN. V tejto súvislosti zdôraznil, že záväzným údajom nie je výmera pozemku a druh pozemku evidovaného ako parcela „E“ a z tohto dôvodu nie je možné vychádzať z výmery relevantných pozemkov podľa registra „E“ katastra nehnuteľností pri určovaní výšky údajnej škody, ktorá mala byť spôsobená žalobcom. Výmera pozemku evidovaného v katastri nehnuteľností ako parcela registra „E“ nie je záväzným údajom katastra nehnuteľností. Katastrálny zákon umožňuje opravovať výmery parciel registra neformálnym spôsobom bez rozhodnutia a z toho dôvodu nie je možné ani vychádzať z registra „E“ katastra nehnuteľností pri určovaní výšky údajnej škody.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovaným v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.US 78/05).

11. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi

predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

12. K odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie už náležite vyhodnotil všetky podstatné námietky žalobcov, ktoré boli opätovne uplatnené aj v ich odvolaní. Žiadna z odvolacích námietok žalobcov nie je spôsobilá prívodiť či už zrušenie alebo zmenu napadnutého rozsudku.

13. Odvolaciu námietku odvolateľov, ktorou odvolatelia spochybňujú vo svojom odvolaní odporúčania súdu prvej inštancie, podľa ktorých sa majú žalobcovia domáhať svojich práv určovacou žalobou (a to na ich vlastné náklady), pričom úspešnosť určovacej žaloby je viac ako pochybná, vzhľadom na judikatúru všeobecných súdov, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom žalovaného v tom, že úvahy odvolateľov spochybňujúce úspešnosť určovacej žaloby možno označiť za hypotetické, keďže súdy k jednotlivým súdnym sporom pristupujú individuálne, inak by inštitút určovacej žaloby, ktorými sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (ustanovenie § 137 CSP), bol nepoužiteľný, resp. obsolétny.

14. Pokiaľ odvolatelia vo svojom odvolaní označili rozhodnutie OÚ Čadca, katastrálneho odboru sp.zn. X-110/2018 zo dňa 14.12.2018 ako nový dôkaz a prostriedok ich procesného útoku, ktorý nemali k dispozícii, keďže im toto rozhodnutie bolo doručené až po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že nejde o novoty v odvolacom konaní, keďže žalobcovia nepreukázali, že nový prostriedok procesného útoku, ktorý uviedli až v priebehu odvolacieho konania, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že v prejednávanom prípade nebolo sporné a z vykonaného dokazovania preukázané, tak ako to konštatoval aj súd prvej inštancie, že k nesprávnemu úradnému postupu OÚ Čadca, katastrálny odbor došlo.

15. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené a opačný názor žalobcov je len ich subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V konaní nedošlo k takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcami uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľov boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

17. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý konkrétnymi odvolacími námietkami, hoci odvolateľ v odvolaní uviedol, že napáda aj výrok ohľadne nároku na náhradu trov konania.

18. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd vychádzal z ustanovenia § 396 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto odvolací súd rozhodol, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)